

ДЕННИЙ КАДР

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 39 (453)

П'ятниця, 13 грудня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

НА ТЕМИ ДНЯ

Вчорашній Радянський Союз нагадує сьогодні велику театральну сцену, на якій розгортається історична драма з винятково напруженим перебігом сюжету. Авторами цих сюжетів виступають як народи, так і окремі постаті. Скажімо, автором незалежності української держави став 52-мільйонний народ, авторами співдружності трьох славянських країн — лідери Росії, України й Білорусії.

Подробиці подій, розгортаючись на наших очах, викликають такий інтерес, що телеглядач без жалу вимикає той канал, по якому «крутять» кінодетектив. Однією з постійно діючих осіб у цих сюжетах є Президент вчорашнього Союзу, котрий обрав собі напівтрагічно-напівкомедійну роль героя, що завше заплізається, приходячи на розбір шапок, але не помічає цього і поводиться так, ніби прийшов шапки роздавати.

Це здавалося б смішним, аби Михайло Сергійович був звичайним собі дядьком і його слова нічого не важили. Але п'єса складається так, що вони важать, та ще й можуть подібатись певній частині населення і підірвати нездорові настрої.

Не секрет, що в Криму є шовіністи, котрі ненавидять Україну, у Донбасі знайдеш прихильників примарної Донецької — Криворізької держави. Розумний, добродішеский батько ніколи не скажати дітей до війни, тим паче тоді, коли вони прагнуть миру і злагоди, а якщо закликає, то

СЮЖЕТИ СУЧАСНІ СКЛАДНІ І НЕЯСНІ

на такого, звиняйте, «батька» мимохідь будеш дивитися з підозрою і недовірою — чого він хоче?

М. С. Горбачов явно хоче неспокою і незлагоди на Україні і навіть відверто кличе до неї — збанкрутілим політикам у каламутній воді легше ловити рибку особистої вигоди. Уже ні для кого не секрет, що для вчорашнього Союзу та й для всього світу було б набагато краще, аби Президент без держави тихенько пішов у відставку. А він тихенько не хоче, він заявляє, що ще покаже Україні, що по відношенню до неї він тільки-но починає діяти, що в нього досить засобів, мелькнуло, навіть серед тих заяв, що тільки у його руках і кнопка від ядерних зарядів.

Отже, великий демократ і реформатор, оглушений водоподами слів та овацій, дифірамбів і похвал, засліплений вогнем телеютерів та фотооб'єктивів, лоском автобіографічних палітурок мільйондоларових книг, репрезентабельністю найвищих міжнародних премій забув про свій народ, прогавив той момент, коли минався його зоряний час, коли поїзд рушив, залишивши його на пероні з піднятою рукою і старими заслугами. Ще він щось може робити на тому пероні серед своєї його слухатись уже не будуть, вони поїхали вперед за своїм, а не горбачовським маршрутом.

Однією з дій отого грандіозного спектаклю на терені вчорашнього СРСР стала співдружність трьох славянських держав, закладена в Білорусії 8 грудня. Гадалося, що це остання сцена перед фіналом, а виявилось, що — кульмінація: Михайло Сергійович, якому в цій п'єсі не дали ніякої ролі, хоче стати її автором і, можливо, попросити на допомогу ще й співавторів у військових мушкетерах. Втім, поживемо — подивимось, що з цього вийде — чекати, принаймні, недовго: годинник заведений, стрілки рухаються.

Тим часом, у Києві білоруський сюжет набув свого продовження. Верховна Рада України ратифікувала угоду про співдружність, правда, не так одностайно, як хотілось. Навчені прикрою історією Ізаури — Малоросії, котра підписавши одну угоду ще в сімнадцятому столітті, зреклася волі і державності на цілих 337 років, українські парламентарії цього разу хотіли бути більш обачними. До статей нової міждержавної угоди, писаних мало не в пожежному поспіху, можна пред'явити багато претензій, вони дають широкі можливості для двочитань і непевних тлумачень. Приміром таке: «Високі договірні сторони визнають і поважать територіальну цілісність одна одної і недоторканість існуючих кордонів у рамках співдружності».

Ну, а якщо держава дробовільно виходить з цих рамок, то на її цілісність і недоторканність можна уже й не зважати? Чи це дасть це права якомусь майбутньому «Михайлу Сергійовичу» заявити, що в межах співдружності були не кордони, а адміністративні межі і якщо ти не з нами, то віддавай або Крим, або Донбас, або ще що-небудь?

Чи не стане славянська співдружність початком нової імперії, нової наддержави з тими структурами, що так уїлися в печінки і душі, знівельовали нації, народності, культури, нанівець звели економіку? Тим паче, що багато росіян бачать співдружність саме такою — зі спільним економічним простором, спільними грошми, єдиною армією, а Єльцин на зустрічі з Горбачовим і Назарбаєвим, не цурався навіть думки, що Михайло Сергійович міг би претендувати в тій співдружності і на Президентство.

Таким чином, обережність українських парламентаріїв при ратифікації нової угоди цілком зрозуміла. В комісіях, групах, на всіх рівнях ішло допрацювання і вироблення низки уточнень і застережень, які звели в один документ і збирались обговорити ще на сесії. Але Голова Верховної Ради І. С. Плющ продемонстрував раптом такий навіжено-навальний почерк вчорашнього парткрата, що депутати не встигли й оком змигнути, як уже було оголошено, що

документ приймається 288-ми голосами при 367-ми присутніх і «погнав» порядок денний далі, не зважаючи на глухе, стривожене невдоволення парламенту.

Не такою хотілось бачити ратифікацію історичної угоди. Гадалося, що це має бути висока, вродлива мить, а її перетворили в фарс. Гадалося, що за неї проголосують усі 367 присутніх, і вони, певне, проголосували б, аби не парткратична боязнь парламентської відвертості. Якщо І. С. Плющ думав, що, не допускаючи ніякої привселюдної огуди нового документа, він вибиває з рук «інакомислія» всі аргументи, то глибоко помилявся. Створилось враження, що народкові хочуть підсунути товар сумнівної якості, що знову повторюється одна з ситуацій Перестройки Раді, коли деякі соратники гукали Хмельницькому, котрий піднімав келиха дружи:

— Не лий, Богдане, то — трутизна!

Краплина цієї трутизни упала прямо в серце — високопоставлені урядовці продемонстрували прикрий звенагу і до народу і до його парламенту.

Насторожила також критика усієї, починаючи з 1985 року, перебудови, що прозвучала з уст А. М. Кравчука. Вона була така емоційна і відверта, що здавалося, ніби в цей час з-за плеча українського Президента визирає лукавий лик його вчорашнього наставника і командира С. Гуренка, який теж у тій перебудові не бачить нічого путнього.

Вітаємо!

Для поповнення своїх знань з історії села, завітав до школи і поцікавився — чи може бачити викладача історії? Там мені зауважили, що вони — вчителі, а викладачі працюють у вузах і технікумах: мовляв, це різні речі. Ось як! Щоб внести ясність, завітав до Вєліаміна Яковича Суп'яна, професора кафедри КІВРА, якому щойно виповнилось 60 років — людині авторитетної і знаючої.

— Вєліаміне Яковичу! Ви маєте великий стаж наукової і викладацької роботи, читаете лекції студентам, готуєте фахівців. Скажіть, в чому різниця між учителем і викладачем?

— Вчитель старіється передати своїм учням не тільки певну суму знань, а й жагу до них, вміння їх шукати. У вчителя завжди є послідовники, навіть малі діти граються у вчителів...

— А у вас, пробачте, хіба нема послідовників?

— Як нема? Чоловік з двадцять в нашому і інших вузах здобули наукові ступені, з повним правом вважаю їх своїми послідовниками. Я їх учив, тепер вони навчають інших, працюють викладачами або науковими працівниками.

— Як ви знайшли свою справу?

— Народився в місті Дніпропетровську. Батько був військовим і ми опинилися в Сибіру. Саме там полюбив радіосправу, поступив у Томський політехнічний інститут і повністю присвятив себе обраній професії.

— Мої брати теж любили радіотехніку, але...

— Потрібно бути наполегливим в досягненні мети, вміти переборювати труднощі і йти вперед до кінця. Вєліаміне Яковичу, бажаємо вам, щоб круглі дати ваших днів народження ще не один раз відзначались на сторінках інститутської багатотиражки!

Степан ЛІСОВИЙ.

ІНСТИТУТСЬКІ НОВИНИ

Оживають традиції

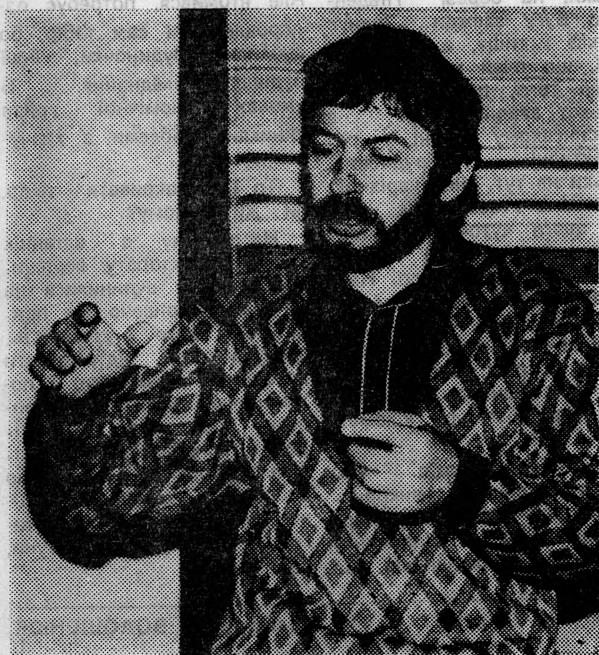
Колись в нашому краї був розвинутий гутний промысел. Кожен власник гути бажав продавати напої в своїй фірмовій склотарі. На згадку про ті часи залишились нам де-не-де приставки до назв сіл — Гута.

На кафедру історії та те-

орії культури завітав майстер по художньому склу, наш земляк А. М. Гринюк. В годинний розмові художник знайомив студентів з історією та технікою декоративного скла. Декілька його робіт нині встановлено у нашому інститутському «Ермітажі», а в місті Кам'янець-Подільському його вітражами оздоблено залізничний вокзал.

А. СТЕПАНОВ.

На знімку А. М. Гринюк.

КОРОТКО

Похвальну ініціативу проявило керівництво факультету обчислювальної техніки (декан О. М. Мельников), де знайдено можливість для виділення необхідних коштів на придбання 8 комп'ютерів.

А це приємна новина в галузі громадського харчування — ректорат підтримав ректора Б. І. Мокіна, який вніс пропозицію закупити автомати по випуску піржків і пончиків. Продуктивність кожного — 800 штук на годину.

Для їх реалізації на факультетах будуть встановлені спеціальні лоточки.

За багато років дійшла черга і до актового залу нашого інституту. Сьогодні в ньому порядкують будівельники, які приступили до капітального ремонту.

Групою працівників кафедри АІВТ факультету автоматики і мікроелектроніки під керівництвом доцента Й. Я. Хаїмзона розроблено учбово-лабораторний стенд з електроніки і електротехніки, який з успіхом може використовуватись для лабораторних занять з учнями загальноосвітніх шкіл, ПТУ, а також студентами вузів.

Змінні блоки дають можливість моделювати різноманітні електронні і електричні схеми. Вимірювальні прилади, як аналогові, так і цифрові, мають достатню точність і відкривають широкі можливості для досліджень. На знімку: автори і співавтори роботи А. Ф. Хомчук і В. М. Дубовой біля стенду.

Фото С. Лісового.

ТРИДЦЯТИЙ ПРОФЕСОР

Сім'я професорів інституту (а їх у нас 29) поповнилась ще одним іменем — Ігор Абрамович Немировський (кафедра ТАМ).

— Це один з тих учених машинобудівного факультету, — сказав декан В. Б. Петров, — яким ми гордимся найбільше, адже він

підготував 16 кандидатів наук. Серед них — нинішні завкафедрми — ТАМ М. І. Іванов і МРВ та ВК Ю. Я. Комісаренко, проректор ВПІ Ю. А. Буренніков, голова вузького профкома В. А. Дусанюк. Я, до речі, теж його учень. На факультеті після Іц-

ковича-Лотоцького. Огородникова і Жукова це вже четвертий професор. Сподіваємось, що невдовзі буде й п'ятий — у вересні звання доктора технічних наук здобув М. О. Рвачов з кафедри прикладної механіки і опору матеріалів.

В дзеркалі перехресних поглядів

Тема якості підготовки молодих спеціалістів постійно перебуває в полі зору інститутської лабораторії соціологічних досліджень. Наше перше вивчення громадської думки з цього приводу було проведене в 1986—87 учбовому році по випускниках 80-х років. Отже, минуло п'ять років. Що змінилося за цей час в якості підготовки інженерних кадрів? Як закріпилися позитивні риси.

На ці і деякі інші питання цілком повну відповідь дає проведене лабораторією дослідження громадської думки молодих спеціалістів на семи базових підприємствах міста Вінниці: «Аналог», електротехнічний, інструментальний заводи, ВО «Жовтень», ДПЗ-18, а також в двох науково-конструкторських організаціях, ВО «Термінал», ВО «Маяк», — ВГПІ та ЦКБІТ. Анкетним опитуванням були охоплені випускники 1987, 1988 і 1989 років в кількості 469 чоловік.

Запитання нашої анкети умовно можна розділити на дві групи: перша — відповідь молодих спеціалістів щодо їх виробничої адаптації і друга — громадська думка випускників про інститут.

Трудовий шлях наших випускників починається з їх розподілу на роботу, залежно від одержаної на факультеті спеціальності. Здавалось би, одержавши призначення, усі випускники повинні працювати за своєю спеціальністю. Однак, як показали двічі проведені нами дослідження, значна кількість випускників інституту працює не за своєю спеціальністю. Так, в 1987 році про це заявляло 31% з числа опитаних, а в нинішньому році таких виявилось 35%.

Основною причиною невідповідності профілю роботи молодих спеціалістів є порушення на підприємствах штатного розкладу, а також об'єктивні причини, зв'язані з трудовлаштуванням.

Соціально-економічна криза в нашій країні суттєво вплинула на всі сфери життєдіяльності, у тому числі і на трудові ресурси. Творчість в роботі і ефективність праці зростає на тій ділянці виробництва, де особистість сповна отримує задоволення від своєї роботи. На підставі даних нашого дослідження тільки 34% з числа опитаних молодих інженерів повністю задоволені своєю роботою, 46% — задоволені частково, а 19% — залишаються незадоволеними вибором.

П'ять років тому ця по-

зиція дослідження відповідно мала такий вигляд: 43,40 і 17%. Таким чином, зацікавленість наших випускників в інженерії щорічно помітно знижується.

У ході опитування нам вдалося з'ясувати ті основні причини, які стали завдою в роботі молодих спеціалістів. На першому місці (60%) респонденти поставили проблему низької заробітної плати. За їх одностайною думкою посадові ставки інженера на виробництві значно нижчі, ніж рівень їх особистого трудового вкладу у виконання функціональних обов'язків. Зазначимо, що тенденція до відносного зниження заробітної плати інженерно-технічних працівників залишалася незмінною протягом майже піввіку. За офіційною статистикою в 1935 році заробіток ІТР складав 236% до заробітку робітників, в 1950 р. — 175%, в 1970 р. — 133%, в 1986—110%.

Така закономірність продовжувалася і в наступні роки.

Не менш важлива причина, яка істотним чином впливає на ефективність роботи інженера — це погані виробничі умови праці, недостатній рівень організації робочого місця, на що вказало 38% випускників, які взяли участь в анкетному опитуванні.

34% опитаних незадоволені вирішенням на виробництві соціальних питань. Природне занепокоєння викликає проблема престижу інженерної праці. Так, кожний четвертий респондент відповів, що його вузівська уява про роль і місце інженера на виробництві не відповідає дійсності.

Наше дослідження показало, що більше половини молодих спеціалістів, в переважній більшості, виконують відносно прості роботи, котрі не вимагають застосування набутих у вузі інженерно-технічних знань, а, значить, і вищої освіти.

Серед опитаних (17%) відзначили, що вони в своїй діяльності почувають себе не зовсім впевнено, оскільки не мають необхідних знань в галузі педагогіки, психології, управління колективом. На превеликий жаль, доводиться констатувати, що 36% з числа опитаних молодих спеціалістів заявили, що у них нема навичок роботи по керівництву трудовим колективом.

Наступне завдання нашого дослідження полягало у вивченні громадської думки випускників про якість їх інженерної підготовки, одержаної в стінах нашого вузу. Цілком зрозуміло, що

☆ СОЦІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

рівень такої підготовки пов'язаний з тим, як наші випускники вчилися. На підставі опитування пропонуємо узагальнені дані успішності колишніх студентів в стінах нашого інституту. Вчилися на відмінно — 8%, на добре і відмінно — 38%, на добре — 34%, на задовільно і добре — 19%, на задовільно — 1%.

На думку респондентів, якість їх успішності дуже висока. Саме тому 26% з числа опитаних молодих спеціалістів відзначають високий рівень своєї інженерної підготовки, особливо з спеціальностей, одержаних на факультетах машинобудування і обчислювальної техніки. 65% вважають, що вони в основному підготовлені до інженерної роботи, 5% — не підготовлені і 4% з відповіддю утрималися.

Заслугує особливої уваги оцінка нашими випускниками одержаної вузівської підготовки по кафедрах: загальноосвітніх, спеціальних і соціально-політичних. При цьому слід відзначити, що пріоритетне місце випускники інституту віддали дисциплінам загальноосвітніх кафедр. Так, 34% анкетованих впевнено заявили, що з дисциплін загальноосвітніх кафедр вони мають тверді знання, 59% вважають, що володіють добрими знаннями з цих дисциплін і тільки 2% відверто сказали про погану підготовку, 5% з відповіддю не визначилися.

Висока оцінка випускниками інституту роботи загальноосвітніх кафедр не випадкова. Так, за анкетною «Викладач очима студента», яка була поширена торік, кафедра математики оцінена нинішніми студентами загальним балом 4,30, фізики, нарисової геометрії і машинної графіки — 4,11 і т. д.

Опитування показало, що випускники наших факультетів з високим достоїнством оцінюють свої знання і з спеціальних дисциплін. Так, 36% заявили, що з своєї спеціальності вони мають глибокі знання і готові до інженерної діяльності, 54% вважають себе в основному підготовленими і лише 6% самокритично висловились, що не в повній мірі були підготовлені до інженерної праці.

Дещо іншу оцінку отримали кафедри соціально-політичних наук. Тільки 26% з числа опитаних відзначили, що володіють знаннями з названих наук, 51% висловились, що в основному оволоділи такими знаннями, а 13% переконані, що со-

ціально-політичних знань в стінах інституту не придбали; 10% не могли дати якоїсь певної відповіді.

Усі ми свідки того, що вища школа десятиліттями готувала спеціалістів для народного господарства країни за старими учбовими планами, які далеко не відповідали вимогам виробництва і розвитку науково-технічного прогресу. Про це говорять і наші випускники. Так на запитання анкети: «Оцініть зв'язок між змістом отриманих у вузі дисциплін і своєю професійною роботою» отримано такі відповіді:

зв'язок дуже тісний — 8%, реального зв'язку не бачу — 22%, існує лише незначний зв'язок — 70%.

Які з цього приводу хотілось би зробити узагальнення і висновки.

1. Випускники інституту кінця 80-х років вважають, що отримали добрі знання і в основному здатні успішно виконувати функції інженера. На противагу їм, кожен другий випускник початку 80-х років вважає, що отримав у вузі слабкі знання.

Таким чином, в дзеркалі поглядів молодих спеціалістів наш інститут за п'ять років якісно виріс.

2. Як показало соціологічне опитування, найслабшим місцем в професійній підготовці молодих спеціалістів є дефіцит гуманітарних знань, а також невміння працювати з людьми.

3. Спостерігається значний розрив між змістом навчання молодих спеціалістів і запитам виробництва.

Підбиваючи підсумки аналізу громадської думки випускників інституту, слід відзначити, що більшість їхніх зауважень щодо підготовки інженерних кадрів згодні на факультетах вирішена. Так, з нинішнього року інститут перейшов на підготовку спеціалістів по зовсім інших учбових планах, які відкидають старі і зорієнтовані на завтрашній день. Створено новий факультет інтеграції освіти з виробництвом.

Зі створенням в інституті нових кафедр налагоджено процес гуманізації всієї вищої технічної освіти.

Удосконалюється досвід багатостороннього співробітництва інституту з промисловими підприємствами.

М. СИНЕЛЬНИК,
працівник лабораторії
соціологічних досліджень.

СПОРТ ☆ СПОРТ ☆ СПОРТ

СПИРАЮЧИСЬ НА АКТИВ

Коли закінчилася остання Спартакіада факультетів вищих учбових закладів Вінниці, найбільшу кількість нагород держали представники факультету автоматики і мікроелектроніки ВПІ.

Невеликий факультет, контингент студентів нічим не відрізняється від інших. Вчитись на ньому нелегко, а ось такий успіх — перших місць найбільше. Присутні були приємно здивовані.

Серед тих, хто приймав поздоровлення — заступник декана з фізичного виховання Михайло Петрович Орлов. В душі, слід думати, він був дуже задоволений, але на обличчі нічого не можна було прочитати. Тут і природна скромність і розуміння, що перемоги самі не приходять, що за ними — важка праця, велика організаційна робота. Підготувати команди, об'єднати їх у дружні колективи — справа нелегка. Вона ж повністю лягла на плечі заступника декана на громадських засадах.

Більшість його колег — викладачів, які відповідають за цю справу на факультетах, все робили самі. Головна риса М. П. Орлова та, що він зміг об'єднати навколо себе добровільних помічників, організувати їх, націлити на виконання громадських доручень. Тому і є йому на кого спертися під час проведення різних заходів, змагань.

Ось так уміло, з повною віддачею вже понад 20 років працює старшим викладачем кафедри фізичного виховання М. П. Орлов.

Шлях у спорт у нього ду-

же цікавий. Закінчивши Тульчинську середню школу, М. Орлов поступив до Смоленського інституту фізичної культури, блискуче його закінчив і повернувся працювати на Вінничину. Чемпіон області, чемпіон ДСТ «Спартак» України, один з кращих бігунів на 400 м з бар'єрами, Михайло Петрович розпочав працювати тренером. Його мрія — робота з студентською молоддю, і вона здійснилась у Вінницькому політехнічному інституті. Ставши викладачем на кафедрі фізичного виховання, він залюбки передає юнакам і дівчатам свій багатий досвід, готує здібних спортсменів. Серед його вихованців — майстер спорту Сергій Тесунов, провідні легкоатлети нашої області — Ігор Циганок, Тетяна Абрамова, Андрій Склончак та багато інших.

В усьому Михайло Петрович намагається бути прикладом старання і сумління. Не вважає за сором узяти в руки сокиру чи лопату, якщо виникає потреба попрацювати на спорудженні спортивної споруди, сам виступає на змаганнях, не проходить мимо хуліганів, п'яниць — останніх особливо ненавидить.

Михайлу Петровичу Орлову виповнюється 50. Тож бажаємо цій сумлінній, талановитій людині міцного здоров'я, людського щастя, успіхів в нелегкій, але благородній праці, спрямованій на зміцнення здоров'я людей.

Я. КУЛИК,
зав. кафедрою фізичного виховання.

КУБКИ, ДИПЛОМИ

Нинішня осінь, можна сказати, встановила рекорд на спортивні трофеї, здобути на різних змаганнях інститутськими кульовиками. Ось деякі з них: першість області серед районів і вищих учбових закладів. Збірна команда ВПІ посіла перше місце і нагороджена Перехідним кубком та дипломом і ступеня. Захищали честь інституту Вадим Січка та Олена Баскакова. Першість області з дзюдо (стріляба і крос). Збірна в складі Павла Сидорука, Вячеслава Климчука та Марини Гучак здобула друге місце і відповідний диплом.

А ось новий успіх, який

цими днями здобули наші кульовики у відкритій першості міста Вінниці з цього виду спорту — загальнокомандна перемога, Кубок і грамота. І знову відзначилися спортсмени Вадим Січка, Олена Баскакова, а також Роман Закулень і Олександр Курилко.

До речі, троє молодих спортсменів: Вадим Січка, Володимир Терлецький та Олена Баскакова виконали на цих змаганнях норму першого спортивного розряду, а студент МБФ Роман Закулень — кандидатський норматив.

А. ПЕРМІНОВ,
тренер з кульової стрільби.

„СУПУТНИКУ“ — ЖИТИ!

Мабуть, природа заодно з нашим спортивно-оздоровчим табором «Супутник». Тут біля села Степашки, на березі Південного Бугу завжди панує спокій і тиша, а пейзажі такі, що очей не відірвати. Мало того, після чорнобильської аварії усюди в Гайсинському районі — радіоактивні забруднення.

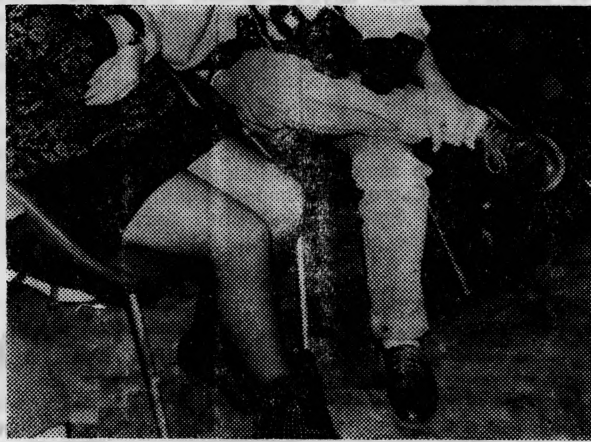
Тільки не тут. Ніби чарівною паличкою хтось відвів біду від цього куточка, утворивши екологічно і радіаційно чистий коридор. Найновіші карти республіки показують, що в Степашках і навколо не виявлено забруднення ні ріки, ні її схилів, ні навколишньої території впродовж багатьох кілометрів.

Уже багато років наш інститут успішно використовує цей табір для спортивних заходів і відпочинку студентів і працівників. За

цей час в ньому побувало понад 11 тисяч чоловік. До речі, вартість путівки чи не найнижча в країні. Але втім, потребує оздоровлення і сам табір, бо зносились будиночки, інші будівлі і обладнання. В умовах економічної кризи виникли проблеми з харчуванням...

То що, закривати табір, чи жити йому?

На одному з останніх засідань ректорату керівники інституту зупинилися на другому. Вирішено: не припиняючи його діяльність, ще два роки підтримувати поточними ремонтами, а потім почати капітальні роботи. Дано добро на створення господарства з теплицею, садом, ділянками по вирощенню картоплі, овочів, ягід. У плані робіт також — спорудження сауни, бані тощо.

Фотокореспондент і його асистент. Фотоусмішка С. Лісового.

ДЖЕРЕЛО

З глибин криниці часу випливає срібним дзвіночком слово «Кімерія». Це — наша праісторія. Десь звідти починається родовід слав'ян. Потім копита кінноти гуннів, сарматів... старалися втопати нас в долині степів, а ми міцніли — вбирали в себе все краще прийшлих народів. Ген-ген прошуміли скіфи і тільки пилюка від них осіла в нашій мові, звичаях, в співі і крові.

Минули віки і далеко не кожному з нас дана можли-

вість побачити тіні того немилосердного часу. Зате є можливість в теплі і затишку інститутської бібліотеки більш детально і правдиво ознайомитися з історією рідної України.

Для вас придбано такі книги, Грушевський М. Хто такі українці і чого вони хочуть? Хижняк З. І. Києво-Могилянська Академія. Драгоманов М. П. Вибране.

Історія України в записках та відповідях.